

Fenébe is, valahogy összeilletek - Gergő 22 évvel idősebb nővel járt

2013.07.25.

Utolsó frissítés 2013.10.27.

Fenébe is, valahogy összeilletek – Gergő 22 évvel idősebb nővel járt

Gergő 13 évesen került az osztályomba. Én abban az időben eléggé furcsa élethelyzetben voltam. Egy félig-meddig működő kapcsolatomban voltam, amiben soha nem lehetett tudni, hogy vége van-e már, vagy csak most kezdődik el.

Harmincöt éves voltam, és családot szerettem volna; férjet vagy legalábbis egy biztonságot nyújtó élettársi kapcsolatot, gyermeket, nyugalmat, boldogságot ...

Én így képzeltem el a révbé jutást. Ezzel szemben szabad voltam, bár sokat segítettem idős és beteg szüleimnek, akikkel már nem laktam együtt, s ez igen nagy kötöttséget jelentett a tanítás mellett. Ám ezzel a szabadsággal akkor még nem tudtam mit kezdeni. A kényszer-szabadságot nem úgy éltem meg, ahogy talán ma már tudnám, hiszen harmincon túl voltam, és minden vágyam egy jó párkapcsolat volt. Péter ott volt, de azt éreztem, hogy nem vállal fel teljesen. Ő is annyi idős volt, mint én, és inkább a tudományos munkája, a komoly hivatása érdekelte. Én amolyan hétvégi kikapcsolódás voltam a számára. Bántott engem az az ellentmondás, hogy kedves és rendes hozzám, de mégsem akarja összekötni velem az életét. Ezért olykor párhuzamos kapcsolatokba is belementem, de nem éreztem igazi felszabadult boldogságot egyikben sem.

Tanítani mindig is imádtam, és a gyerekek is odavoltak értem. Mindig ott csüngtek rajtam - még a szünetekben is - a kis tanárinkban, már szóltak a kollégáim, hogy kicsit lehetnék velük keményebb és távolságtartóbb, de erre én alkatomnál fogva képtelen voltam. Gergő volt az egyik legjobb tanítványom. Néha egész órán le sem vette rólam a szemét, minden szavamat megjegyezte, másnap betéve tudta, - nem csak amit tanítottam. Kedves, szép arcú, szőke kölkök volt, és egy jóságos igazi gyermek. Nekem pedig már az első perctől kezdve élmény volt, ha bementem abba az osztályba - a többiek miatt is. Én valahonnan régebről már ismertem Gergő családját, még a nagymamájával együtt tanítottam kezdőként, aki ekkorra már nem élt.

A tanórákon kívül persze mindenféle más alkalmak is adódtak az együttlétre; szakkörök, kirándulások, iskolai bulik. Gergő mindig ott volt, ahol én. Kivéve, amikor egy osztálykirándulás estéjén pókerezni tanítottam a fiúkat, és a házigazda saját borából egy ujjnyit mindenki kaphatott. Gergely a maga 13 évével lenézte, amit mi ott művelünk, és arisztokratikusan elvonult aludni. Megfordult a fejében, hogy talán szégyellnem kellene magam, hogy így "elszabadultunk", de különösebb büntudatot azért nem éreztem. Mégis furcsa volt, hogy másnap mintha szerepcsere lett volna: ő a komoly felnőtt, én a pajkos gyermek, aki rossz fát tett a tűzre ... Aztán mesélt valamit, amitől elpirultam. A családjukban akkor az volt a nagy esemény, hogy a 18 éves unokabátyja feleségül veszi addigi osztályfőnökét, aki nála 17 évvel idősebb, és már várják is a közös babájukat. Ez a történet teljesen felzaklatott. Napokig szinte aludni sem tudtam.

A következő tanévben zenekart alapított, a suliban működő színjátszó csoport műsoraiban is fellépett, s hamarosan az ilyen programok egyik motorja lett.

Fokozatosan, észrevétlenül alakult át a kapcsolatunk: előfordult, ahogy ritkábban másokkal is, hogy tanórákon kívül, külön is találkoztunk. Volt úgy, hogy feljött hozzám, és mesélt magáról, a szüleiről, a kapcsolatairól.

Megjelent időnként egy-egy osztálytárral, sőt lánnyal is, de nem igazán járt akkor még komolyan senkivel.

Huszonkét év volt köztünk, és Gergő 15 éves volt akkor, amikor már

egyre lazábban és egyre többet kerestük egymást telefonon, konkrét dolgok ürügyén vagy csak úgy beszélgetni. Azt hiszem, jobban érezte magát az én társaságomban, mint akár a családjával, akár a barátai között.

Hihetetlen volt, de észre kellett vennem, hogy percek alatt azonos hullámhosszra tudtunk jutni, és a világ minden dolgát úgy tudtuk meghányani-vetni, ahogyan azt még addig, és azóta sem tudtam senkivel sem. Hol nevetgélünk, hol bosszankodtunk valamin, esetleg együtt tevékenykedtünk, netán gondjainkat osztottuk meg egymással, vagy hülyéskedtünk, sziporkáztunk: - boldogok voltunk. Nekem közben maradt vagy folytatódott minden, ahogy addig: Péterrel vagy valaki mással, aki iránt bennem megcsillant valami remény, és a tanítás, a gyerekek szeretete, s egy teljes értékű család utáni vágy.

Neki meg ott voltam én, egy felnőtt nő, akivel a tanításon kívüli kevéske idejének egy kis részét együtt töltötte, és láthatóan folyamatosan gazdagodott, épült ebből a barátságából. Mert ha akarjuk testvérekké, avagy cinkosokká, de sokkal inkább barátokká váltunk a 22 év korkülönbség és a pozícióink különbsége ellenére is.

Rövid idő elteltével észre kellett vennünk, hogy már teljesen másképp nézünk egymásra. Az unokabáty sztorijáig a mi közös ügyleteinkben nem volt senkinek semmi különös. Amikor megszületett a babájuk, attól kezdve az a történet kimondatlanul is a mi párhuzamos háttérhistóriánkká lett.

Bennem naponta szánkázott föl és alá a - büntudat

Bennem naponta szánkázott föl és alá a - büntudat kísérté - gondolat, hogy akár velem és velem is megtörténhetne ez majdan. De olyan elérhetetlenül messze volt még nagykorúságának a közeledte is, én meg vérszesen közeledtem

ahhoz, amikor egy nő már pánikot él át: vagy hamarosan szül, vagy ez már kimarad az életéből!

Nem volt kétséges, azért mesélte el, hogy ezzel provokáljon engem is, meg önmagát: mert benne is szántott-vetett ez az érzés és az ezt körülvevő zavarodottság.

Akkortájt volt, hogy Péter - egy szakítópróba hatására - végre nem zárta ki, hogy egy családdá legyünk. Igaz ugyan, hogy a kétlaki életéhez továbbra is ragaszkodott, de anyagi támogatást biztosított egy valamivel nagyobb lakáshoz, hogy gyermekünk is születhessen. Úgy látszik, az én szervezete csak erre a beleegyezésre és az érzékelhető támogatásra várt, mert alighogy elköltöztünk, megfogant bennem a gyermekem. Előzőleg nem voltam sem házasságban, sem élettársi kapcsolatban senkivel, volt viszont már két saját elhatározásból megtörtént abortuszom. Most úgy éreztem, ez az, amit már évek óta akartam, erre vártam, erre vágytam. Egy társ, egy közös lakás és egy gyermek. Megnyugodtam végre. Bár Péternek a város távolabbi pontján volt a saját lakása, és csak bizonyos napokon jött át hozzám, azért reménykedtem, hogy az idők során majd csak hozzánk húz inkább, mint a függetlenségéhez, ha meg lesz a gyerekünk. Amikor meg lett végre az új lakás, sokáig tartott, hogy az óriási felfordulásból kikecmeredjek. Gergő - ahogy ígérte - időnként feljött, hogy segítsen a rendrakásban. Egyre kevésbé a kisgyermeket láthattam viszont benne.

Egyik délután éppen a ruháinkat rámolgattam, amikor feljött hozzánk. Sok régen nem használt "családi vacak" került elő - honnan-honnan nem. Kezembe akadt a bátyám régen kihízott érettségi nadrágja, amit odaadtam Gergőnek, hogy próbálja fel, mert biztosan jól jön majd még az érettségije előtt. Félig nyitott ajtó mögött próbálta fel a nadrágot, ami sajnos túlságosan bő volt neki. Ekkor megint észbe

kellett kapnom, hogy nem egy felnőtt férfiről, hanem egy gyerekről van szó tulajdonképpen. A gondolataimat néha bűntudattal irányítottam vissza születendő gyermekemre valaki másnak a félig felnőtt gyermekéről. Az iskolából el kellett mennem, mert veszélyeztetett terhesnek nyilvánítottak. A gyerekek kicsit úgy vették, megcsaltam őket, mondták, hogy de ha megszületik a baba, akkor azonnal menjek vissza, majd ők vesznek egy járókát a suliba, és vigyáznak rá. Édesek voltak, és éreztem, hogy tényleg nagyon szeretnek.

Gergő furcsán megváltozott. Ő nem mondott semmit, és nem is igen jelentkezett abban az időben. Addig sok helyre mászkáltunk együtt, meg hát az iskolai "ügyek" miatt is folyton együtt dolgoztunk valamin. Most szinte teljesen elhallgatott a baráti kapcsolatunk, nem hívott, nem keresett. Az iskolából sokszor kaptam olyan híreket, hogy magába forduló és mogorva lett, nem találja a helyét, nyugtalan, nem tud aludni...

Felhívtam hát egy délután, hogy ne csinálja már ezt, jöhet nyugodtan, ugyanúgy, mint eddig, mert már engem is zavart ez az állapot, és sokszor azon vettem észre magam, hogy én sem tudok aludni, pedig fontos lett volna a baba miatt.

Gergő már aznap este ott volt, és megint úgy beszélgettünk, mint régen, vagy még jobb érzésekkel, még nagyobb egyetértésben, még szabadabban.

Amikor az ajtóban elbúcsúztunk egymástól, már szinte alig bírtam magammal. Láthatóan ő is megrendült volt. Megint átfutott rajtam az érzés, istenem, ha megvártam volna, hogy felnőjön, és nem mentem volna bele a Péterrel való kapcsolatba, talán egészen más irányt vett volna az életem, sokszor úgy éreztem magam, mint az egyes jól ismert regények hősnői. Ott van a férj, avagy az én esetemben egy kétlaki életet élő társszerű, akitől gyermeket várok, de közben az a rajongó tekintet, ahogy Gergő néz rám még mindig, az összhang, ami kettőnk között létrejön, amikor együtt vagyunk, és annak a tudata, hogy ebből úgysem lehet soha semmi, még erősebbé, és drámaibbá tették a kapcsolatunkat.

Gergő szülei nem szerettek engem, főleg az anyukája nem. Egészen

biztos, hogy tudat alatt mindenki érez mindent, úgysem tagadhatjuk le az érzéseinket senki előtt hosszú távon. Féltette tőlem a fiát, és nem nagyon szorgalmazta a találkozásinkat. Ironikus megjegyzéseket tett, és nem bánta, hogy más készíti fel a fiát az érettségire és a felvételire. Ez a mi kapcsolatunk Gergellyel, hosszú évek története, onnantól, hogy 13 éves kisgyermekként bekerült az akkori osztályomba, odáig, hogy most éppen egy külföldi egyetemen tanul. De minden hullámzó és kimondhatatlan érzésével együtt semmi nem volt az egész azokhoz a napokhoz képest, amelyek egy későbbi találkozásunkkor történtek. A saját kisfiam akkorra már megszületett és három éves volt, amikor egy újabb költözködés előtt álltunk. A kisfiam nagyon érdekes volt a számomra, mert én azt hittem, hogy egy sötét, göndör hajú baba lesz, ehelyett egy szőke, egyenes hajú, kék szemű fiacskám született. Egyikünk sem ilyen; sem az apja, sem én. Talán valami távolabbi rokon; De Gergő pont ilyen.

Kitől ilyen szőke ez a gyerek? – Hát tőlem!

Ismétlem, soha egyetlen egy érintéssel sem értünk egymáshoz többet, mint egy baráti kézfogás, puszi vagy ölelés. Amikor egyszer meglátogattott minket a fiam nagymamája, Péter anyukája, és azt kérdezte, nahát, kitől szőke ez a gyerek, Gergő, aki nálunk volt éppen - azonnal és a kamaszok pofátlanságával vágta rá, hogy: - Hát tőlem!

A nagymama kicsit elképedt, bár hozzászókkott a hülyéskedéshez, én majdnem bepisiltem a röhögéstől, bár valójában nem tudtam, hogy sírjak, vagy nevessek ezen. Később azért lehordtam a kölyköt, hogy ne hülyéskedjen ebben a prűd családban ilyesmivel. - Miért ne? Kérdezte ő akkor nagy, ártatlan szemekkel, simán lehetne a mi kettőnk gyereke is, nem? Szóhoz sem jutottam. Az érzelmeim teljesen megzavarodtak. Egy olyan tökéletes kapcsolatban, mint a mienk, egy ilyen hosszú barátsággal mögöttünk amúgy teljesen igaza volt, de hát ezt mégsem kellett volna mondania. Huszonkét év korkülönbség volt köztünk, és Gergő éppen csak akkor töltötte be a tizennyolcat, amikor én a negyvenet.

Jó tanárhoz illően Flaubert, „Érzelmek iskolája” című regényéből idéztem neki, most már ki is mondva,

amit eddig is éreztem. Ez a regény az ifjú Frédéric Moreau és a boldogtalan Arnoux-né soha meg nem valósult, de kihűlni sem tudó szerelméről szól...

Gergő elszomorodott, és megint nem jelentkezett jó ideig, én pedig nagyon zaklatott és ideges lettem, egyre több egészségügyi problémával. Tényleg sarokba szorítottnak éreztem magam, és folyton volt egy olyan érzésem, hogy még nincs lejátszva minden kettőnk között.

A költözködés örületeiben megint felhívtam Gergőt, hogy tudna-e nekem segíteni. A párom csak estére ígérte magát. A gyereket elvittük az egyik nagymamához, az édesanyám akkor kórházban volt. Egy darabig még ott volt velem az előző lakó, akivel egyébként jó barátságban voltam már évek óta. Tudott mindent Gergőről. Azt mondta, ne tegyem kockára a Péterrel való kapcsolatomat egy ilyen illúzió és önáltatás miatt.

Gergő akkor érkezett, amikor Kati, a barátnőm éppen indulni készült. Amikor egy pillanatra egyedül maradtunk, odasúgta nekem, "A fenébe is! Valahogy összeilletek."

Gergő boldogan, nevetgélve és lelkesen segített nekem mindenben. Egészen megenyhültem és megnyugodtam, amikor a gyönyörű mosolyát láttam. De csak egy pillanatig tartott ez a nyugalom. Ott álltunk a dzsuvában, milliányi doboz rendetlenségének káoszában, a kaotikus érzelmeinkkel, és akkor furcsa dolog történt velem. Nem szoktam csúnya szavakat mondani, csak nagyon odaillő helyzetekben.

Ez a helyzet azonban mindennél jobban követelte, a ki nem élt szerelem valamiféle torz kiélését, itt és most a dobozok között. Igazán csak az történt, hogy egyre lazábbak lettünk, én olyanokat mondtam folyton, hogy ki kellene már "baszni" ezeket a vackokat a "picsába", és hasonlókat egész délelőtt. Én is csodálkoztam magamon, de csak úgy áradt belőlem a trágár beszéd, aminek ott a hatalmas munkában szerencsére teljesen helye volt. Közben megéheztünk, megszomjaztunk. Pulykanyak levest főztem ebédre (hogy játszik velünk az élet!). Amikor láttam, hogy Gergőnek mennyire ízlik, még meg is kérdeztem tőle: - Jól főzök, ugye? Na, elveszel feleségül? Ahogy kimondtam, már meg is bántam, hogy mondhattam pont én ezt a mondatot, amikor egyfolytában csak idézek ennek a szegény fiúnak a mindenféle regényekből, hogy ezzel igazoljam a kapcsolatunk lehetetlenségét. De ő egészen vidám lett ettől a mondatomtól. - Miért is ne? - mondta ő tréfálkozva, hiszen már lakásunk és gyerekünk is van.

Elterelő hadművelet

Elterelő hadműveletnek, meg sem szabad hallani, amit mondott, még buzgóbban fogtam neki a munkának. Találtunk a hűtőszekrényben egy-két üveg sört, amit a párom tett oda, hogy majd megissza, ha hazajön. Most Gergővel ittuk Péter sörét, cigiztünk, pakoltunk, betegre röhögtük magunkat, annyira együtt és egyek voltunk, mint még soha. Akkor telefonált Péter, hogy hamarosan itt lesz. Gergő azt mondta, hogy na, ő akkor megy is már, mert nem akar feszültségeket, végül is meg a sörét is megitta a páromnak, nem akar egy másik sörétet a fenekébe.

Gergő az ajtóban állt, indulásra készen. Akkor én odamentem hozzá, és megöleltem. Addig is volt már olyan, hogy az ajtóban megöleltem, de most valahogy ettől a felhevült állapottól még jobban, még szorosabban és még reménytelenebbül öleltem őt. Erre ő viccesen beszólt nekem, hogy na, akkor még gyorsan csináljunk egy fordulót?

- Az anyádat! - mondtam, belebokszolva a karjába egy jó nagyot, és szinte kilöktem az ajtón.

Ebben a pillanatban ért haza Péter. Furcsán nézett ránk, mert mi is furcsán nézhettünk ki. Nem volt mit tennünk, Gergő még maradt, és együtt cipelték fel és le a nagyobb tárgyakat. Az én Péterem, mint aki tudat alatt mindenről tud, kezdte mondogatni Gergőnek, hogy aztán soha ne házasodjon meg, és elsütött egy-két rossz poént a rovásunkra, bár "hál'istennek nem kereste a sört, sem a sörét-et."

Egyikünk sem értette, avagy nagyon is értették. Igazán kínosan éreztük magunkat mindannyian.

Azt hiszem ez volt az a pillanat, amikor még minden megtörténhetett volna, ha kimondtuk volna, ami a szívünkben van. De mi hallgattunk, legalábbis amit vállalhatatlannak véltünk, azt meg sem próbáltuk vállalni.

Amikor Péter még lent vacakolt valamivel, és Gergő feljött a cucaiért, a lépcsőházból még visszafordult, és azt mondta: - Pedig már lakásunk és gyerekünk is volt...

Az arcán megjelenő leírhatatlan fájdalmas vigyort soha nem tudom elfelejteni; olyan volt, mint egy apokalipszis utolsó, kínokba kövült, torz mozzanata, egy emberi lélek tudattalan mimikája a reménytelenségre, a lehetetlenségre.

Ő nem merte vállalni önmaga és a világ előtt sem. Én sem mertem a racionalitások miatt.

Túl sok volt a veszítenivalóm; Péterhez, minden kínom ellenére nagyon kötődtem. Pedig ott legbelül már évek óta Gergővel voltunk "jegyben". Próbáltam a barátnőimnek kiadni a kínomat, beszéltem róla, ha magamra maradtam, zokogtam, olvastam mindenfélét, hátha jobban értem, és túljutok rajta.

Akkor az volt számomra a történet tanulsága, hogy a kölcsönös nem-et mondással, NEM-et mondtunk magára az életre is.

A párom nem értette, mi történt velem, miért vagyok annyira rossz állapotban. Szerencsére az újabb felfordulásra, a véget nem érő rámolásra és a kánikulára foghattam mindent, hiszen tényleg nehezen bírtam már azt is.

Két évvel később rosszindulatú sejteket találtak a méhszájamon. Megműtöttek Pillanatnyilag gyógyultnak nyilvánítanak. Akkor valahogy éreztem, hogy

beteg leszek még ettől, bár nem kellett hozzá nagy pszichológusnak lennem, hogy számoljak a szomatikus következményekkel, jócskán hozzájárult a dologhoz egzisztenciám, Péterrel való kapcsolatom, anyai szerepembe vetett hitem alakulása.

Gergely most külföldön tanul, előzőleg itthon is szép sikerei voltak. Van barátnője is, és talán ő már nem bánkódik a meghiúsult kapcsolatunk miatt. Remélem, hogy egészséges, szeretetteljes érzések kötik hozzám, kamaszkori érzeményeire meg, mint afféle múltó gyerekbetegségekre tekint vissza.

De én egy életen át viszem magammal az "elveszett illúziót": mi lett volna, ha megvárom, vele élek, és a gyermekem az övé is.

MIRA